

— „А гдѣ ти бѣше нивата, дѣдо?“

— „Нивата ми бѣше цѣлата божия земя. Дѣто изоравахъ, тамъ ми биваше нивата. И всички хора така правѣха. „Мое“, „твое“, тѣзи думи ги нѣмаше тогава. Който работѣше, той и ядѣше. Затуй тогава житото бѣше хубаво и едро, защото всекой се трудѣше. А днеска единъ работи колкото за десетъ души, а други не похваща работа“.

— „Ами защо твоя внукъ ходи съ двѣ патерици, синъ ти съ една, а пѣкъ ти леко и свободно дойде при мене? Очитѣ ти сж ясни, зжбитѣ ти здрави, а говорѣтъ ти е разбранъ?“ — попиталъ го царѣтъ.

— Затова, царю, защото днешниятъ свѣтъ не живѣе човѣшки. Всички хора днесъ сж болни. Едни се развалятъ и разболяватъ отъ нѣмане: не си доядатъ, не си доспиватъ, нѣматъ свободно врѣме за почивка А други се развалятъ и разболяватъ отъ много имане: прѣядатъ, прѣпиватъ, много спятъ, нѣматъ обичъ по между си. Свѣтътъ е боленъ отъ кривдитѣ, които се вършатъ по него. Едно врѣме не бѣше тѣй . . .“

